

Het verschil tusschen beide is natuurlijk niet gering.

Maar dit kan op het oogenblik blijven rusten. In de berijming van Schriftgedeelten nu zag de Commissie de aangewezen oplossing. Het rapport luidt: „Niemand kan bezwaar hebben, dat ook andere dan de nu reeds gezongen berijmde gedeelten van Gods Woord der gemeente op de lippen worden gelegd; en wanneer men blijft bij den tekst der Schrift is een steeds voortgaande uitbreiding of een verdringen der Psalmen onmogelijk”.

Het laatste argument lijkt mij niet bijster sterk. Het ligt er maar aan, welke Schriftgedeelten men voor berijming geschikt acht. Men kan daarvoor wel een aanzienlijk deel van het Nieuwe Testament in aanmerking laten komen. En dat dit ten gevolge zou kunnen hebben, dat de psalmen betrekkelijk weinig zouden worden gebruikt, is nauwelijks aan twijfel onderhevig.

Misschien komen we hierop nog wel terug. Bovendien sloot de Commissie zich aan bij den wensch om de bestaande „Eenige Gezangen” te „overzien”. Zij illustreerde deze wenschelijkheid o.m. door te herinneren aan de beruchte regels uit de Eerste Berijming van de Twaalf Artikelen:

Ik geloof één kerk, één algemeen genootschap,
Geheligt en vergaard door 's hemels hoofschaap.

De Synode ging hierop in.

En zoo werd de conclusie van het rapport aangenomen: „De Generale Synode benoemt een vijftal Deputaten, die ... den bundel „Eenige Gezangen” zullen overzien en voorts trachten dien uit te breiden met eenige andere berijmde of onberijmde gedeelten der H. Schrift, welke het den Kerken vrij zal staan, nevens de Psalmen in den eeredienst te gebruiken”.

Na het uiteengaan der Synode zijn deze Deputaten aan het werk getogen.

En tot veler verrassing zijn ze klaargekomen.

Behalve een rapport over de Belydenisvragen en de Liturgie, dienden zij ook dat over de Gezangen in.

Zij hebben daarbij voeling gehouden met de Kerken, door deze uit te noodigen eventuele wenschen of opmerkingen hun kenbaar te maken.

De Kerken hebben blijkens het rapport daarvan ook gebruik gemaakt. Enkele kerkeraden verzochten Deputaten in hun rapport te memoreeren, dat naar hun gevoelen een conflict niet zou kunnen uitbliven, wanneer er Gezangen werden ingevoerd, die aan de voorwaarde der Leeuwarder Synode niet voldoen „en het gevaar niet denkbeeldig is, dat zij leden zouden verliezen, die zij om hun gezonde mystieke Godsvrucht niet gaarne uit hun gemeenschap zouden missen”.

Van andere zijde werd er weer drang op hem uitgeoefend om Psalmen opnieuw te berijmen of kerkliederen (wat zoo ongeveer de technische term is geworden voor liederen, die niet een berijming van Schriftgedeelten zijn) op te nemen.

Dat alles hebben deze Deputaten verwerkt.

Zij bielden zich stipt aan hun opdracht.

Het rapport, dat zij aanbieden, dwingt eerbied af.

En om den grooten ernst en om de schier ongelooflijke voortvarendheid, waarmee zij het samenstellen, mag hun een eeresalut niet worden onthouden.

Wanneer de kerkelijke vergaderingen en de pers mogelijk kritiek zullen oefenen op dezen arbeid, mag toch het respect voor zulk een prestatie geen oogenblik uit het oog verloren en behoort men er voor te waken, dat „de straf der werkers” op hen zou worden toegepast.

Deputaten hebben hun arbeid verdeeld. Maar hoe zij het hebben geregeld, verneemt men niet. Zelfs ontbreekt onder het rapport de onderteekening door

de betrokken Deputaten. Toch geen overmaat van bescheidenheid?

Om nu een overzicht te geven van hun advies inzake de bestaande „Eenige Gezangen”.

Onveranderd blijven:

1. De Lofzang van Maria.
2. Het Gebod des Heeren.
3. De tweede berijming van de twaalf artikelen des Geloofs.

Gewijzigd worden:

1. De Tien Geboden des Heeren.
2. De lofzang van Zacharias.
3. De lofzang van Simeon.
4. De Bedezang vóór de Predicatie.
5. De Avondzang.

Vervallen moeten:

1. De eerste berijming van de twaalf artikelen des Geloofs.

2. De Morgenzang, behalve het vijfde en zevende couplet, welke een plaats zouden vinden in den Avondzang.

Ingevoerd worden:

1. Het onberijmde Gebod des Heeren.
2. De onberijmde twaalf artikelen des Geloofs.

Bij dit overzicht lieten we de melodien buiten beschouwing.

Dit zullen we voorloopig ook bij onze bespreking van de voorgestelde veranderingen doen.

Eerst aan het eind van onze artikelen over de „Eenige Gezangen” hopen we de zangwijzen ter sprake te brengen.

— Rapport en Auteurswet.

Naar aanleiding van het hoekschrift boven het „Liturgie-rapport” vroeg men ons, wat de wet op het Auteursrecht in deze bepaalt.

Art. 16 van de wet van 23 September 1912 luidt:

„Als inbreuk op het auteursrecht op een openbaar gemaakt werk van letterkunde, wetenschap of kunst wordt niet beschouwd het overnemen van enkele korte gedeelten daarvan of van enkele korte opstellen of gedichten in bloemlezingen en andere werken, bestemd voor het onderwijs of een ander wetenschappelijk doel, alsmede in aankondigingen en beoordeelingen in nieuwbladen en tijdschriften, mits bij het overgenomen gedeelte, opstel of gedicht, of bij de aankondiging of beoordeeling, het werk genoemd wordt, waaruit het overgenomen is en de maker, voorzover deze op of in het werk is aangeduid, wordt genoemd”.

Naar men ziet is de auteurswet tamelijk vrijgevig.

Och ik had er zoo'n vermoeden van, dat de Deputaten voor het „Liturgie-rapport” de lijnen gaarne wat strakker zouden zien gespannen.

Dit bleek bij informatie juist.

Tegen citeeren hebben zij geen bezwaar, wanneer alleen enkele uitdrukkingen of zinsneden worden overgenomen en niet b.v. een heel formulier of een heel vers, zoo ontving ik ten antwoord.

Met vers is hier natuurlijk niet couplet, maar gedicht bedoeld.

Wat de auteurswet alzoo uitdrukkelijk toestaat, zien de Deputaten liever niet.

Ik hoop mij geheel naar hun wensch te voegen en spreek het vertrouwen uit, dat heel onze pers dit zal doen.

Wat Deputaten daartoe bewoog, wordt door Dr de Moor in „De Heraut” met redenen ontleed. Hij schrijft: „Dat is niet alleen gebeurd met het oog op de „versjes en muziek”... doch ook met het oog op de formulieren er in opgenomen. Deputaten wilden volledig voor de kerken het beschikkingsrecht over de uitgave er van reserveeren, omdat groote geldelijke en geestelijke belangen daarmede gemoeid zijn”.

Nu zou men ook van een tegenovergesteld ge-

Het antwoord moet luiden, omdat in zekeren zin het boek van Barth een teken des tijds is. Door zijn goede eigenschappen en door de schaduwzijden.

Juist als over een teken des tijds willen we enkele woorden over dezen kommentaar schrijven.

We spreken nu niet over het theologisch stelsel van Barth in het algemeen. Hoewel dit anders ook de moeite waard zou zijn. Barth wordt in Duitschland gerekend tot een school van godgeleerden, die men de moderne Marcionieten, de religieus radicalen of ook wel de radicaal-positieven noemt. Het zou ons te ver voeren om na te gaan, waarin het eigenaardige van die richting bestaat, iets er van komt uit, in hetgeen we over den kommentaar op Romeinen gaan mededeelen.

We handelen ook niet over de wetenschappelijke waarde van Barths verklaring, over de juistheid van zijn vertaling, over allerlei plaatsen, die hij o.i. niet goed heeft verstaan.

We vragen alleen, hoe is het te verklaren, dat het boek zoveel lezers heeft gewonnen.

Er is in Barths werk veel, dat aantrekt. Dat blijkt uit het boek zelf, dat blijkt vooral ook uit de voorberichten, waarin de schrijver zich min of meer rekenschap geeft van de methode, die hij bij zijn verklaring heeft gevolgd.

Er is in de laatste jaren m.n. in de Duitse werken over het Nieuwe Testament een droogheid en een dualisme gekomen, die onaangenaam aan-

doen. Een droogheid, men is tevreden, als men de

voelen kunnen zijn en meenen, dat, wanneer onze pers er ruime publiciteit aangaf, daardoor geestelijke belangen werden gediend, waartegen geldelijke voordeelen niet opwegen.

Dat eenig uitgever formulieren, gedichten en muziek nu reeds afzonderlijk zou willen bundelen, is niet waarschijnlijk, omdat er geen zekerheid bestaat, dat al het voorgestelde ook door de Synode zal worden aangenomen en de risico al zoo te groot zou worden.

Maar of men het met hen eens is of niet, de Deputaten hebben er dunkt mij zedelijk recht op, dat hun beschikking worde geëerbiedigd.

— Uitstel?

Reeds gingen er stemmen op om het „Liturgie-rapport” pas over drie jaar te behandelen.

Men voert daarvoor dan aan, dat de tijd, waarin de kerkelijke vergaderingen over deze ingrijpende voorstellen kunnen oordeelen, al te kort is.

Nu zullen wij niet tegenspreken, dat, wil men gereed komen vóór de Synode, het haasten wordt. Doch Deputaten hebben zich ook gehaast.

Dit alles binnen drie jaar den kerken in concept voor te leggen, is waartijk geen kleinigheid.

Mogen zij van de kerken niet verlangen, dat zij zich eveneens inspanning zullen getroosten?

Of de Synode wellicht niet tot uitstel zal besluiten, omdat de voorstellen wel bestudeerd, maar niet bezonken zijn, is een andere zaak.

Maar daarmee mogen de kerken niet beginnen te rekenen.

Het zou wel eens zoo kunnen loopen, dat de Synode de zaak wel bezonken achtte en dan hebben de kerkelijke vergaderingen, die geen ernst met deze aangelegenheid hebben gemaakt, alle recht tot meespreken en napleiten verbeurd.

Men schrijve desnoods extra-vergaderingen uit. De kwestie is het waard.

— De pers er buiten?

Ook lezen we ergens de opmerking, dat de pers zich liever buiten bespreking van de voorstellen, welke ter Generale Synode zullen komen, moest houden.

Zij moest dit geheel aan de kerkelijke vergaderingen overlaten.

Stellig laten zich gevallen denken, waarin zulks raadzaam is. Tuchtzaken b.v., die rochthaarheid hebben verkregen en die voor een moeilijke beslissing plaatsen, kunnen beter onaangeroerd blijven. En zoo is er nog wel meer.

Maar regel make men hiervan niet.

En vooral zou het niet tactisch zijn een door nige kwestie als die der gezangen in besloten vergaderingen af te doen en dan de gemeenten te plaatsen voor een fait accompli.

Het is veel beter, dat de gemeenteleden door de pers worden ingelicht en zoo zij bezwaren hebben, die te rechter tijd in den kerkelijken weg indienen.

Deed men anders, men zou het paard achter den wagen spannen.

Ook mag de roeping der pers in deze niet miskend.

— Sympathieke gedachte.

Het denkbeeld van den heer L. J. van Wijk, in het tijdschrift „Woord en Daad” geopperd, zal onze lezers niet onbekend zijn.

Het houdt in, dat de Overheid bij haar bepaling van den aanslag voor de inkomstenbelasting rekening zal houden met schenkingen, door den belastingplichtige gedaan aan godsdienstige, liefdadige en andere instellingen. Hij wil dat van het belastbaar inkomen een percentage zal worden afgetrokken voor de behoorlijk bewezen giften en schenkingen.

beteekenis van woorden en vormen kent, als men de historische bijzonderheden verklaren kan. Maar op den inhoud wordt vaak niet of bijna niet ingegaan. Men speelt geen leven in de Schrift, men is niet bezig met een Woord Gods, dat gezag heeft over leer en leven, maar met wetsartikelen. Het is alles koud, het hart spreekt niet mee.

Maar er is ook dualisme, een consequentie van de ervaringstheologie. Men vraagt, wat de evangelisten, wat Paulus ervoeren van het werk van Jezus, wat ze dachten over Christus en men vraagt voor zichzelf vrijheid om over Hem iets anders te denken, van Hem iets anders te beleven. Zoo is de betekenis der Schrift verkleind, haar haar kroon ontfloed. Zoo blijft ze buiten ons staan, ze is hoogstens een belangrijk document, dat ons de ervaringen heeft bewaard van vrome mannen Gods, maar ze spreekt ons niet meer toe als het eigen Woord van God.

Daartegen moest reactie komen. Een van beide, als het zoo is met de Schrift, waartoe dan al die arbeid aan haar besteed — of het is anders.

De groote waarde van het boek van Barth is, dat het zegt en toont: het is anders. Bij Barth geen dualisme. Hij is het met Paulus eens, wil zich aan de Schrift onderwerpen, erkent — zij het niet in dien zin als wij het doen — haar gezag. Barth wil ook beginnen met graptisch-historische verklaring, maar dat is voor hem het begin, niet het einde. Hij wil de gedachten verstaan en genieten.

Barth schreef dit boek, toen hij nog predikant was.

POPULAIR WETENSCHAPPELIJKE SCHETSEN.

Karl Barths verklaring van den Brief aan de Romeinen.

Een drietal redenen zijn het, die aanleiding gaven tot het misschien wat ongewone, dat ik bij de lezers van „De Reformatie” gehoor kom vragen voor een enkel woord over een Duitschen kommentaar op den brief van Paulus aan de Romeinen.

Vooreerst Barth is kort geleden benoemd tot professor te Göttingen om onderwijs te geven in de Gereformeerde dogmatiek. Op het titelblad van „Der Römerbrief” schrijft hij onder zijn naam: Professor für reformierte Theologie an der Universität Göttingen. Reeds daarom zal het den Nederlandschen Gereformeerden belang inboezemen iets over den arbeid van Barth te hooren.

In de tweede plaats, het boek van Barth is een populaire verklaring. Slechts in de noten komt hier en daar Grieksch voor. Zeer vele lezers van dit blad zijn in staat van het werk kennis te nemen. Daartoe is alleen vereischt het kunnen lezen van een Duitsch boek.

En eindelijk, Barths verklaring van Romeinen heeft zeer grooten opgang gemaakt. In korten tijd verscheen na den eersten druk een geheel gewijzigde tweede en deze moest — en dat zegt wat in het Duitschland van thans — na weinige maanden worden herdrukt. Het boek is in vele duizendtallen verspreid, ook in ons land wordt het in menigen kring bestudeerd.

De vraag komt op, waaraan is die opgang te danken, hoe is hij te verklaren.

Over de
wij moeilijk
Maar mel
onze instem

Uitstoker
Het was
honden Ger
lezen.
Het verlan
De onde
langrijk.
En de re
Ook de t
lagen mee.
Zulke da

UIT HE
De Ned. Bond

In de
De
deze
Bonds
bijzon
zijn o
dag
dijge
toente
Bond

De prin
In het „Ge
7 October 1
leur een art
stijl geschre
Daarin we

Maar
Er zal
Dat be
maar ve
zal beda
Ons z
organisat
dergenen
Het o
„Overhe
actualite
ring het
men het
geval in
De d
meer
heering

Eigenaard
gij van f 15
ari binnen
stenn niet o
1780 is geir
ligt. Eigena
het geld ree
„Staatssub
tualiteit ver
veel meer d
der, dat bij
van October
zijn en het
ook na dier
vraag oprijst
Dit mag
het onder
heidsteden
eigenaars
aen.
Toch wille

Uit eigen
Schriftgedeel
door er na
Zoo heeft o
het volk va
zicht in de
de beteken
Daardoor
Er spreekt h
tracht te lee
hart in dit
En dat tre
Januar is
stige zelfs
me tot het
Het boek
en van para
Een parac
te veroordee
in geschrifte
beperktheid
waarheden t
we eindigen
der te laten
spreken we
ochter zaak
zoo veel mog
ruile er nie
kommentaar
want een k
klaren en he